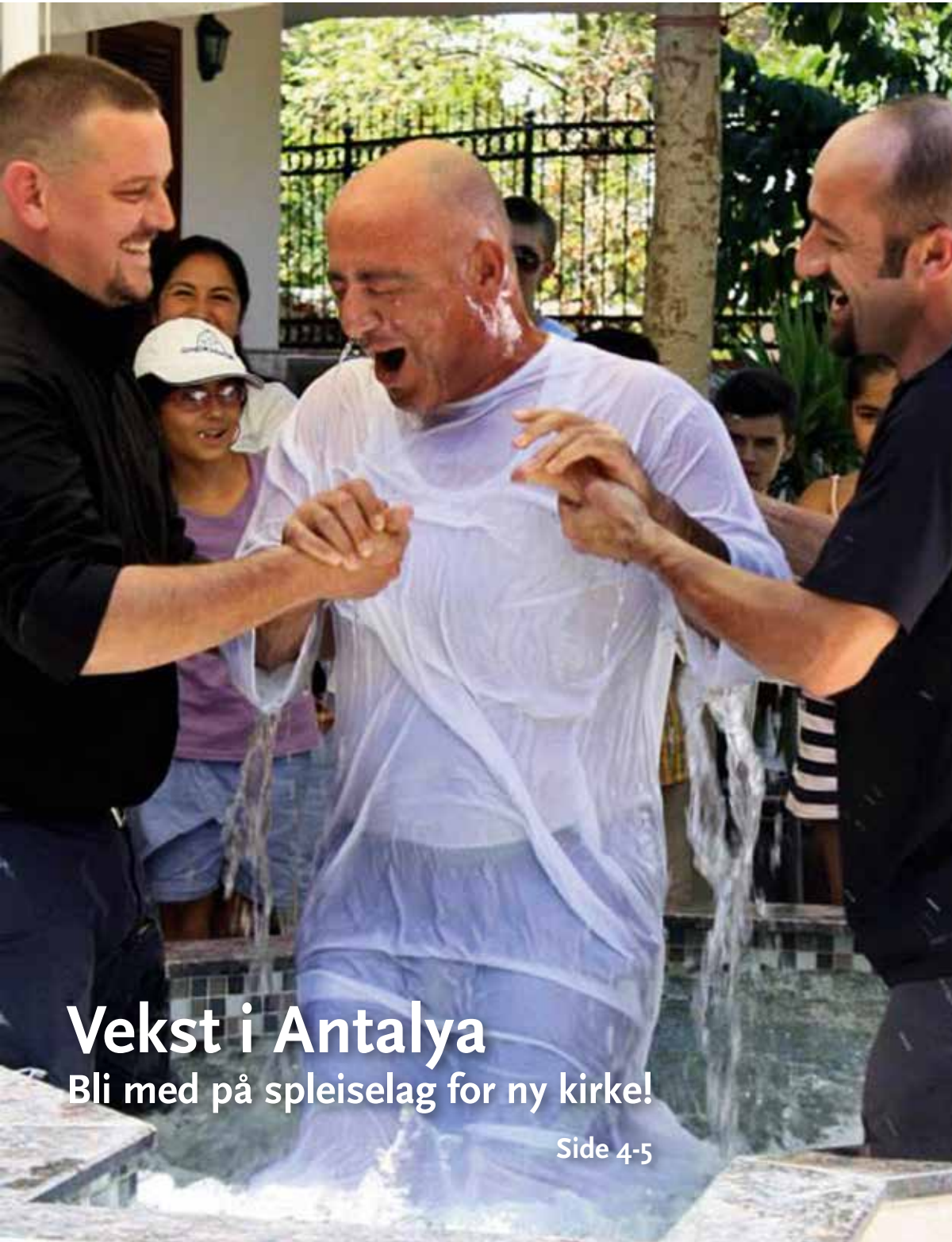

MAGASINET

stefanus

44. ÅRGANG – NR. 2 / MARS 2014

Vekst i Antalya
Bli med på spleiselag for ny kirke!

Side 4-5

EGYPT

En uvanlig familie i Kairo

Side 7

SYRIA

Takk for hjelpen!

Side 8-9

GLIMT FRA VERDEN

I Nigeria når grusomhetene nye høyder

Side 10-11

NORGE

Musikal om Mamma Maggie i Skien

Side 15

Foto: Lars O. Flydal

LEDER

Sterk tro i krevende omgivelser

Synspunkter på lederen kan sendes direkte til:
hag@stefanus.no

Jeg har nettopp vært i Egypt. Inntrykkene er mange. Det eksotiske landet ved Nilens bredder har opplevd store sosiale og politiske omveltninger siden «den arabiske våren» og president Mubaraks avgang i 2011. Fremtiden er fortsatt usikker, selv om Det muslimske brorskapets regjeringstid etter alt å dømme ble et kortvarig eksperiment.

I Kairos gater håper folk på bedre tider. Om usikkerheten hersker, aner vi en forsiktig optimisme. Dette merkes også blant den koptiske minoriteten, som utgjør om lag 10 % av landets befolkning på cirka 90 millioner. Kopterne er den største ikke-muslimske religiøse minoritet i hele Midtøsten, et område av verden som gradvis tømmes for kristne.

Den koptiske kirken i Egypt er en av de store historiske kirker i verden, med røtter tilbake til urkirken. Denne kirken har lenge vært en sterkt prøvet kirke. Helt siden «islamiseringen» av landet på 600-tallet har presset vært stort. Egypt, en av verdens stolteste og eldste sivilisasjoner, måtte forholde seg til islam, en ny religiøs retning som ble presentert som en del av et nokså militant og kulturimperialistisk «arabiseringsprosjekt». Lokalt språk, stedefegen kultur og tradisjonell tro ble presset på defensiven. Muslimene diskriminerte religiøse grupper som var forskjellige fra dem selv. Og slik har det fortsatt. De egyptiske kristne utsettes den dag i dag for forskjellsbehandling, restriksjoner, vold og mange ubehageligheter for sin tros skyld.

Hvordan lever den egyptiske kirke i møte med slike rammebetingelser? Spørsmålet er ikke enkelt å svare på. Samtidig som kirken på en måte kan sies å gjøre seg sterkt gjeldende, balanserer den hele veien på en sylskarp knivsegg mellom det sosialt akseptable og uakseptable. Faren for represalier er stor. Synlige og usynlige grenser trekkes opp. Innenfor disse grensene utøver den kristne kirke sitt samfunnsansvar, og innenfor disse grensene lever dens forkynnelsen, trosopplæring og diakoni. Den koptiske kirken kan bare i begrenset grad være en «misjonerende kirke». Aktivt

å formidle sin kristne tro til andre enn kopterne og slik bidra til at muslimer konverterer fra islam til kristendom, er fortsatt problematisk.

I en kontekst hvor det forekommer restriksjoner, diskriminering og hyppig bruk av vold, oppfordrer kirkens ledere sine medlemmer til selv å avstå fra vold og til heller å møte sine muslimske medmennesker med nestekjærlighet. For brudd på menneskerettighetene blir vel ikke bedre om en selv bryter dem? Stefanusalliansens samarbeidspartnere er videre svært opptatt av at de kristne må hente kraft til samfunnsengasjement og menighetsliv gjennom omsorgsfulle fellesskap, aktiv bibellesning og kontinuerlig bønn. Lederen for en av organisasjonene vi samarbeider med, Mamma Maggie, forventet, ja, krevde at de rundt 1 600 ansatte skulle lese gjennom hele Bibelen i løpet av et år. «Les din bibel», lød utfordringen.

Jeg tror også våre egne kristne organisasjoner og kirkesamfunn i Norge ville fremstått som atskillig mer åndelig robuste til å møte sine samtidsutfordringer, om både ledere og lekfolk hadde tatt lærdom av den egyptiske bibelbevegelsen. Både den pressede, forfulgte kirke i Egypt og den, ytre sett, privilegerte kirke i Norge, trenger å øse av den kraft som Gud gir gjennom sitt Ord. «Guds Ord det er vårt arvegods, det våre barns skal være.» Slik tenkte våre fedre. Slik tenker en i Egypt. La oss lese vår bibel!

Hans Aage Gravaas
Generalsekretær

Utgever Stefanusalliansen
Ansvarlig redaktør Hans Aage Gravaas
Redaktør Gisle Skeie
Redaksjon Elisabeth Engelsviken
Kristin Storaker
Hilde Skaar Vollebæk
Thea Haavet

Design og trykk Kai Hansen Trykkeri
Forsidefoto Dâp i Antalya
Opplag 18 000
Kontor Trondheimsveien 137
Postadresse P.b. 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo
Telefon 23 40 88 00

E-post post@stefanus.no
Hjemmeside www.stefanus.no
Styreleder Jan Gossner
Repr.skapsleder Lars Inge Magerøy
Org. nr. 970276432
Bankgiro 3000 14 57922 Gavekonto
Revisor BDO AS

Send en oppmuntring til Saeed!

I Iran sitter Saeed Abedini fengslet for å ha «truet nasjonal sikkerhet». Send ham en hilsen!

Saeed Abedini er iraner med amerikansk statsborgerskap og har kone og barn i USA. I juli 2012 reiste han til Teheran for å besøke familien sin og for å følge opp byggingen av et barnehjem. Under dette oppholdet arresterte den iranske revolusjonsgarden ham og siktet ham for hans kristne engasjement. I januar 2013 ble han dømt til åtte års fengsel for å ha «truet nasjonal sikkerhet». Han soner nå straffen i et av de verste fengslene i Iran.

Helseplager

I november 2013 ble Abedini flyttet fra Evin-fengselet i Teheran til et fengsel for farlige drapsmenn i Karaj. Med overføringen ble det også slutt på de jevnlige besøkene fra Abedinis iranske familie. Heldigvis ble han i januar i år igjen flyttet, til en noe tryggere avdeling for politiske fanger i Karaj. Her får han litt bedre behandling, men helsen har forverret seg. Etter halvannet år under kummerlige forhold, med flere tilfeller av fysisk og psykisk tortur, sliter Abedini med alvorlige helseplager. Den iranske familien har igjen fått besøke ham, men han får angivelig ikke ringe familien sin i USA.

Abedinis kone, Naghmeh, sier: «Det er godt å høre at mannen min er blitt overført til den politiske avdelingen, men det er trist å vite at Saeed har mye vondt og at han trenger en operasjon for skadene han har fått i fengselet. Som familie er det vanskelig å være så langt borte og ikke ha mulighet til å være der for ham.»

Står ikke alene

Iran har gjennom lovgivning forpliktet seg til å beskytte religionsfriheten i landet. Artikkel 18 i FNs verdenserklæring om menneskerettigheter garanterer hvert menneske retten til å ha, skifte og praktisere den religionen en vil tilhøre. Likevel sitter flere kristne fengslet for sin tro. Grunnloven forbyr tortur, men det rapporteres om mange innsatte som blir misbrukt og torturert. Det er under slike vanskelige forhold Saeed lever.

Med vår hilsen til Saeed håper vi å kunne oppmuntre, ham slik at han vet at han ikke står alene, men at mange bærer ham i bønn. Vær med du også – send en hilsen til Saeed! På våre nettsider finner du adressen og tekstforslag til din hilsen:

www.stefanus.no

Med vennlig hilsen

Lisa Winther

Rådgiver menneskerettigheter

Oppdatering: Marokko

I januar appellerte vi for marokkanske Mohamed El Baladi, en kristen konvertitt som ventet på resultatet av sin anke. Saken hans kom opp den 6. februar, og vi kan med glede meddele at anklagen ble frafalt på grunn av manglende bevis. Dette viser at det nytter å engasjere seg – tusen takk til alle som sendte brev!

Bli appellvenn!

Brev, e-post eller SMS.

Se våre nettsider:

www.stefanus.no

Saeed og Naghmeh Abedini sammen med de to barna. (Foto: Privat)

Spleiselag for ny kirke

Den evangeliske kirken i Antalya vokser. Nå kan du hjelpe dem å nå enda flere.

Tekst: Thea Haavet

Turist- og badebyen Antalya er et kjent og kjært reisemål for mange nordmenn. Ikke like mange vet at byen også huser en levende, ung kirke i vekst. Antalya evangeliske kirke er nå en av Tyrkias største protestantiske menigheter.

– Utviklingen i kirken de siste to årene gjør meg veldig glad, sier den engasjerte pastoren Ramazan Arkan til Magasinet Stefanus. Som de aller fleste i menigheten hans, har Ramazan konvertert fra islam. Menigheten teller snart 200 medlemmer – de fleste under 40 år.

– Mange nye mennesker kommer til kirken, og snart skal vi døpe fem nye medlemmer, forteller han.

Misjon i nabobyen

Kirken vokser – ikke bare i Antalya. To timer vest for Antalya ligger feriebyen Alanya, der mange nordmenn har kjøpt seg ferieleilighet. Her har menigheten evangelisert i seks år, og det har ført til at flere er blitt kristne.

Tyrkiske pastor Ramazan leder en evangelisk menighet i turistbyen Antalya. Nå kan du bli med på spleiselag for en ny kirke! (Foto: Marianne Haugerud)

– I januar plantet vi offisielt en ny kirke der og sendte et misjonærpar dit. Det er første gang kirken vår har sendt misjonærer, så det er vi veldig stolte av. De har gudstjeneste hver søndag, bønnemøter, bibelstudium og kvinnekretser. Så langt er 28 mennesker med i menigheten, og de fleste er tidligere muslimer, forteller pastoren.

Det er ikke enkelt verken å være kristen eller å forkynne evangeliet i Tyrkia. Landet med 75 millioner innbyggere har bare rundt 4 000 protestantiske kristne – og mellom 100 000 og 200 000 kristne til sammen. Og den som blir kristen, må regne med å betale en pris for sin tro. Flere kristne er blitt drept av nasjonalister og ekstremister, og Ramazan er selv blitt truet på livet.

– For tiden beskytter myndighetene oss, fordi de ønsker en tilnærming til EU. De gir oss til og med politibeskyttelse til evangelisering i det offentlige rom. Men de kristne opplever fortsatt et sterkt sosialt press. Du kan bli stemplet som landssviker, FBI-agent eller terrorist og risikere å miste jobben.

– Hva skjer med personer som konverterer fra islam til kristendommen?

– De fleste blir avvist av familien sin og mister kontakt med sin mor, far og med andre slektninger. Derfor blir menigheten som en ny familie for dem.

Trenger nye lokaler

Amerikanere og europeere som oppholder seg i Antalya i kortere eller lengre perioder, har sin egen engelskspråklige menighet; St. Paul's Cultural Center. Her har også Ramazans tyrkisktalende menighet leid lokaler de siste årene.

– Det har fungert fint lenge og gitt oss som tyrkere trygghet. Men nå er vi i ferd med å vokse ut av disse lokalene, og vi vil gjerne ha vår egen kirke som vi kan utforme selv. Her i Tyrkia betyr det mye at du har egne lokaler. Det sier noe om at menigheten vår er seriøs og tenker langsiktig, forteller Ramazan.

Stefanusalliansen har hjulpet til med kjøp av tomt i et attraktivt boligområde et stykke utenfor sentrum. Nå er kirken i gang med å samle inn penger til selve bygget.

– Dere hjalp oss til å få kjøpt en fin tomt, og nå ønsker dere å hjelpe oss med selve bygget. Det betyr veldig mye for oss!

Imponert over menigheten

Marianne Haugerud er informasjonsrådgiver i Stefanusalliansen og har nylig besøkt menigheten i Antalya.

– Dette er en tyrkisk menighet som gjør en utrolig flott misjonsinnsats for sitt eget folk. Jeg er imponert over hvor

Menighet i vekst! Både unge og godt voksne blir døpt inn i den voksende menigheten. (Foto: Antalya evangeliske kirke)

strategiske de er og hvor flinke de er til å forvalte midlene sine, sier Marianne.

– *Hvordan foregår evangeliseringen?*

– Veldig mange tyrkere er sekulære, og mange er søkende. Pastorene bruker imponerende mye tid på å samtale med søkende, både ateister og muslimer. Mye av tiden går med til å oppklare misforståelser om kristne, som at de tror på tre guder, at de er agenter for USA eller at de drikker blod.

Marianne forteller at menigheten også har evangeliseringsframstøt i forbindelse med jul og påske, for eksempel julespill i gatene.

– Da deler de ut bibler, som blir revet bort på en, to, tre. De inviterer også til en lavterskel gudstjeneste, og veldig mange er interessert.

Her skal kirken bygges! Ramazan graver sammen med Marianne Haugerud og Stig Kaarstad fra Stefanusalliansen. (Foto: Stefanusalliansen)

– *Hva trekker muslimer til kirken?*

– Mange sier at de blir fascinert av det varme fellesskapet og av kjærligheten kristne viser hverandre. De opplever også at tilgivelsen og kjærligheten som blir forkynt, er fraværende i islam, sier Marianne. Hun legger til at hvis de bestemmer seg for å bli kristne, må de gå gjennom en lang dåpsopplærings-prosess for å være sikre på at de tar valget på et riktig grunnlag. Da snakker de også om hvordan de skal forholde seg til familien, siden mange opplever å bli utstøtt.

– *Hva kan norske kristne bidra med?*

– Enkeltpersoner og menigheter kan først og fremst være med gjennom forbønn og givertjeneste. Stefanusalliansen har også arrangert gruppereiser for nordmenn til menigheten i Antalya. Dette har betydd mye både for de tyrkiske kristne og for nordmennene, som får oppleve hvordan menigheten blir drevet. Etter hvert ønsker vi spesielt å få med norske ungdommer på besøk. Jeg tror vi har mye å lære av hverandre, sier Marianne. Hun oppfordrer nordmenn til å være med å gi.

– Stefanusalliansen vil gjerne hjelpe pastor Ramazan og hans menighet med å få reist et eget kirkebygg. De fleste av medlemmene i kirken er studenter og andre med lite penger. Vi vil ikke bare hjelpe dem til å få et kirkebygg, vi vil være med å bygge en menighet i Antalya. Derfor trenger vi din støtte, avslutter Marianne.

Les mer på hjemmesidene til Antalya Evangelical Church: www.antalyaevangelicalchurch.com

BLI MED PÅ SPLEISELAG FOR KIRKEVEKST I TYRKIA!

Bruk giroen vedlagt bladet eller benytt kontonr.: 3000 14 57922

(merk giroen: Tyrkia)

TAKK FOR DIN GAVE!

260 millioner grunner

til at Stefanusalliansen jobber mot kastediskriminering

Kastediskriminering er vår tids moderne slaveri.

Tekst: Kristin Storaker

Foto: Jakob Carlsen/IDSN

Rundt 260 millioner mennesker lider mer eller mindre under denne umenneskelige diskrimineringen. Det utgjør 260 millioner grunner til at Stefanusalliansen engasjerer seg i arbeidet mot kastediskriminering. De kastede kaller seg selv for «daliter». Det betyr «undertrykt» og illustrerer hvordan dalitene ser på seg selv som et undertrykt folk. Samtidig signaliserer begrepet en vilje til å kjempe.

Ulikt menneskeverd

Diskriminering av daliter forekommer hovedsakelig i Sør-Asia, hvor kastesystemet er utbredt. India, Bangladesh, Sri Lanka, Pakistan og Nepal har alle deler av befolkningen som anses som urene, og dermed «urørlige». Tanken om at man fødes inn i et hierarki med ulikt menneskeverd, står i fundamental motsetning til den kristne tro så vel som til FNs menneskerettighetserklæring.

Også i kirker

Mange daliter ønsker seg vekk fra sin lave status og søker seg til andre, ikke-hinduistiske religioner, blant annet kristendommen. Jesus var opptatt av å forkynne at alle mennesker er like mye verdt og at alle er ønsket og elsket av Gud. Dette skiller seg grunnleggende fra kastesystemets hierarkiske rangering av menneskelig verdi. Et flertall av Indias kristne er daliter. Dessverre er det slik at kastediskriminering også forekommer i noen kirker og kristne miljøer. Derfor er det ekstra viktig at vi, som en kristen menneskerettighetsorganisasjon, er til stede for dalitenes rettigheter også i kirkene.

Det norske dalitsolidaritets-nettverket

Stefanusalliansen er med i Det norske dalitsolidaritets-nettverket (N-DSN), som er en del av et større, internasjonalt nettverk. Sammen jobber vi for å avskaffe den inhumane praksisen som kastediskriminering er. Vi utfordrer norske myndigheter og aktører i kasteberørte land til å ha en klar og rettferdig norsk stemme mot kastediskriminering på den internasjonale arena.

N-DSN startet opp i 2012 og er en uformell koalisjon av syv norske organisasjoner som er engasjert i kasteberørte land. Vi brukte det første året på å belyse kastediskriminering og dalitenes situasjon. Til å være et land med relativt mye kontakt med India, er det forbausende lav bevissthet i Norge om dalitenes situasjon. Stefanusalliansen har sammen med N-DSN arrangert flere møter med både sivilsamfunn

Tradisjonelt sett bestemmer kastehierarkiet hva hver kaste skal jobbe med. Dalitene skal ta de farligste, skitneste og mest nedverdiggende jobbene, som å feie i gatene.

og myndigheter for å informere om de grove menneskerettighetsbruddene dalitene blir utsatt for.

Bevisst næringsliv

I 2013 jobbet vi med bevisstgjøring av næringslivet. Det er ikke bare myndighetspersoner som har makt til å påvirke. Næringslivet sitter på et stort potensiale til å påvirke i både positiv og negativ retning. Bevissthet om næringslivets samfunnsansvar er viktig.

I år skal vi fortsette å kjempe for dalitenes rettigheter, både i kirker, regjeringskontorer og i næringslivet. FNs høykommissær for menneskerettigheter, Navi Pillay, støtter oss i arbeidet:

– Andre tilsynelatende uoverstigelige murer, som for eksempel slaveri og apartheid, er blitt revet ned. Vi kan og vi må bryte ned forskjellene mellom kastene også.

På leir med Stefanusbarna

I en ganske vanlig leilighet i en av Kairos mange bydeler bor en noe uvanlig familie. Her bor nemlig ti jenter sammen. De er fra 6 til 15 år og har de siste årene levd under samme tak med tre trygge «mødre». Latter og vennskapelig knuffing fyller stua der jentene benker seg for fotografen. De diskuterer ivrig hvilken neglelakk og hvilke øredobber de liker best, som alle andre jenter. Det er lite i deres framtoning som avslører hvilke traumer mange av dem har vært igjennom. De bærer hver sin historie med seg, og hver sin grunn til at de nå ikke kan bo med sine foreldre eller slektninger. Jackline er en av lederne for bofellesskapet, og hun er både omsorgsperson og forbilde for jentene. Jackline kommer selv fra en oppløst familie og formidler håp om at en livsglad tilværelse er mulig, også etter en tung start.

Noen dager senere er jentene fra bofellesskapet samlet foran en liten scene, sammen med over hundre andre jenter. De er samlet til «bo-hjemme»-leir denne helgen, og Jackline får lett hele forsamlingen med seg på en øredøvende framføring av jentenes egen sang: «Vi er Mamma Maggies

jenter – vi er flinke og får til det vi vil. Vi er sammen for å synge og glede oss. EN GANG TIL!»

Jentene synger seg nesten hese i den store salen, og Jackline (bildet) ber dem ta i enda mer, før alle setter seg og Mamma Maggie kommer opp på scenen. Hun holder dagens andakt, og sier – slik hun alltid gjør – at de hver og en er elsket av Gud, som ser dem og fryder seg over sine barn. Et hav av store øyne og lyttende ører suger til seg hver bekræftelse og tar vare på hver oppmuntring. Dette er livsviktig proviant for tøffe hverdager.

På slutten av samlingen får alle jentene utdelt egyptiske flagg. «Vi må feire at vi er egyptere», sier Jackline. «Vi tilhører et stort og flott land, og vi må finne tilbake til stoltheten og gleden over landet vårt.» Mamma Maggie setter seg ned sammen med jentene på første rad. I likhet med dem er hun fast bestemt på at hennes og deres framtid er i Egypt.

Tekst: Hilde Skaar Vollebæk. Foto: Bjørn A. Wegge

– Deres hjelp har gitt barna et glimt av håp

I 2013 gav Stefanusalliansens venner i Norge nesten én million kroner til hjelp for mennesker som lider under borgerkrigen i Syria. Men nytter det?

Tekst: Gisle Skeie

Foto: NESSL/Operasjon Mobilisering

Jeg skriver dette samme dag som 175 opprørere er blitt drept av syriske regjeringsstyrker i hovedstaden Damaskus. Samtidig øker matkøene urovekkende raskt.

Likegyldighet

Vanskelighetene med å bringe nødhjelp inn i krigsrammede områder i Syria kan føre til en sultkatastrofe. Nylig advarte UNICEF om at nær 2 000 syriske flyktningbarn i provisoriske leirer i nabolandet Libanon står i fare for å sulte ihjel, om de ikke får hjelp umiddelbart. Og FNs høykommissær for flyktninger har bedt FN-landene om å ta imot ytterligere 100 000 syriske flyktninger i løpet av de to neste årene.

Dessverre er vi blitt så altfor vant til TV-bildene fra Syria med vold, folk på flukt, blodige mennesker i gatene, utbombede hus og kamper mellom regjeringsstyrker og uoversiktlige opprørsgrupper. Veien til likegyldighet er kort. Jeg innrømmer det. Det blir for mye å ta inn, og det virker umulig å hjelpe. Kanskje har du hatt lignende tanker?

Hilsen fra Syria

Men: Det er likevel mer å si. For selv om vi ikke klarer å få slutt på krigen, så har pengene som er blitt samlet inn via Stefanusalliansen hjulpet titusener av syrere i nød. Gjennom to velorganiserte kirkelige nettverk inne i Syria er det blitt delt ut store mengder mat og annet livsviktig materiell som vinterklær, medisiner og brensel til varme og matlaging. Ledsaget av et trøstende ord, et smil, en bønn.

Den Evangelikale Synoden i Syria og Libanon (NESSL) har mottatt mye av midlene som dere her i Norge har gitt via Stefanusalliansen. En av lederne, Mary Mikhael, har bedt meg viderefordre en viktig melding til leserne og givne i Norge:

«Kjære Stefanusalliansen og deres venner! Vi priser Gud for deres omsorg for kristne som lider og trues rundt om i verden. Både personlig og på vegne av Den Evangelikale Synoden i Syria og Libanon ønsker jeg å uttrykke dyp takknemlighet til Gud, som inspirerte dere til å bli partnere i vårt hjelpearbeid for de mange som har mistet alt.

Den siste rapporten fra hjelpeprogrammet viser at vi sist uke nådde ut til 1 400 familier med mat, medisiner, hygieneartikler – og økonomisk hjelp til å kjøpe fyringsolje og betale leiekostnader for de internt fordrevne. I tillegg forsøker hjelpe-teamene på alle måter å løfte folks moral, i et oppriktig ønske om å bringe håp inn i en håpløs situasjon.

Vi priser Gud for at dere tar del i denne oppgaven. Takk til Gud for alle som setter kirken vår i stand til å fortsette denne ekstremt viktige tjenesten. Vi trenger stadig mer hjelp, ettersom antallet flyktninger både utenfor og inne i landet er økende, og behovene vokser dermed dag for dag. Vi ber innstendig om Guds fred og nåde. Vi gråter til Gud i bønn om at denne tragedien må ta slutt. Takk for deres omsorg, partnerskap og bønner.

I Kristus. Mary Mikhael, på vegne av NESSL.»

Mannen i hvitt

Mary Mikhael forteller også en inspirerende historie:

– I den kurdiske landsbyen Qamishle, nordøst i Syria, besøkte et av hjelpeteamene en familie der faren og en sønn hadde vært i en bilulykke. Faren fikk en infeksjon i skulderen og trengte akutt kirurgi, men de hadde ingen penger til å dra til sykehuset. Hjelpeteamet lovet å gjøre noe for dem, og kom senere tilbake til familien for å gi dem en matleveranse samt 30 dollar så de kunne reise til sykehuset.

– Da fortalte moren i huset dem noe overraskende: «Forrige gang dere besøkte oss, ba dere for ektemannen min. Senere fikk jeg en visjon av en mann kledd i hvitt, han la

Lang kø med registrering før man kan få utdelt matleveranse i Aleppo.

hånden på ektemannen min og helbredet ham. Jeg tror denne mannen kan ha vært Jesus. Etter dette er ektemannen min blitt frisk igjen. Nå lurer jeg på om hele familien vår kan få bli med til kirken?»

Et glimt av håp

Stefanusalliansen har også en annen samarbeidspartner i Syria – et hjelpeprogram som drives gjennom Operasjon Mobilisering. Vår kontakt Josef Widmer skriver til oss:

– Vi takker Gud for alle dere som har vist kjærlighet og omsorg og støttet de syriske barna som opplever den ytterste fattigdom og mangel på trøst. Det eneste lysglimtet disse barna får se, er lyset fra himmelens stjerner. Deres hjelp har gitt dem et glimt av håp. Takk!

Dette hjelpearbeidet retter seg mot internflyktninger i Syria. Rause givere i Norge har bidratt med matvarer, hygieneartikler, medisiner, midlertidige bosteder og undervisningssteder for barna. Størrelsen på matleveransene varierer noe fra måned til måned, avhengig av hva som er tilgjengelig på markedet. En vanlig matleveranse koster rundt 30 dollar og inneholder basisvarer som ris, salt, pasta, sukker, matolje, te, melk, tørket frukt, hermetisk tunfisk og litt smør.

Husk at selv om krigshandlingene plutselig skulle ta slutt i morgen, så vil flyktningproblemet i Syria fortsette i flere år. Situasjonen er ikke bare akutt, den er også langvarig.

– Syrerne som har mottatt deres hjelp, vil gjerne få uttrykke sin takknemlighet for maten de har fått utdelt og for hjelpen til å takle vinteren, skriver Josef Widmer.
– I en lengre periode var mange her i området avhengige av hjelp fra oss for å overleve. Når vi trøster og hjelper de trengende, er vi vitner om Guds kjærlighet.

Julebudskap i praksis

Midt i krigen og krisen finnes det også inspirerende nyheter. Josef forteller:

– I Aleppo kunne vi gi vinterklær til 650 barn, samt noen søtsaker til jul. Rundt åtti prosent av disse barna har kristen bakgrunn, resten er muslimer. Før jul spurte kirken myndighetene om de var nødt til å fortelle barna en sekulær historie, eller om de kunne få fortelle dem noe fra Bibelen. En høytstående embetsperson gav kirken et oppløftende svar: «Vær så snill å forklare julens sanne mening for barna, for de trenger å høre om Guds kjærlighet.»

– Selv om halvparten av de kristne har forlatt området, har kirken her i området vokst mye, fortsetter Josef.
– Før møtte kirken stor motstand fra alle kanter, men nå har de plassmangel når folk skal møtes. De har også startet opp ulike grupper som møtes i hjemmene.

En familie mottar månedens matleveranse – støttet av Stefanusalliansen.

Kjærlighet forandrer

– Takk for at dere ber for Syria, sier Josef Widmer.
– Det betyr mye for oss å ha partnere som hjelper oss i den åndelige kampen. Fjoråret var smertefullt og vanskelig for syrerne. Men Gud er den største, og hans kjærlighet forandrer menneskers hjerter og liv midt i krisene.

– Dere har hjulpet mange familier til å bli værende i Syria, i stedet for å flykte til Tyrkia, Irak eller Libanon, der det både er dyrt å leve og vanskelig å finne arbeid. Familiene dere har hjulpet er svært fattige. Takk!

Livsviktig hjelp

Konklusjonen er kort: Det nytter å gi! Din gave er betydningsfull, uansett størrelse. Vi klarer ikke å stanse krigen alene. Men sammen gir vi livsviktig hjelp til noen av de ufattelig mange menneskene som rammes. Og for dem som får hjelp, er forskjellen stor. Det kan dreie seg om forskjellen mellom liv og død.

NB: Du kan fremdeles gi en gave til nødhjelpsarbeidet i Syria. Behovene øker for hver dag som går! Benytt kontonr. 3000 14 57922 og merk innbetalingen «Syria».

Glimt fra verden

ved Elisabeth Engelsviken

NIGERIA

Volden øker

I de to første månedene av 2014 har det vært en skremmende utvikling av drap og overgrep mot kristne i Nigeria i landsbyer i tre forskjellige delstater. Det har flere ganger skjedd på søndager, i forbindelse med gudstjenester. Mer enn 50 mennesker ble drept i første halvdel av januar. De sannsynlige angriperne er fra terroristgruppen Boko Haram.

Søndag 26. januar ble minst 74 personer drept etter to angrep på en kirke og en landsby nordøst i Nigeria. Også her er Boko Haram mistenkt for å være de skyldige. Minst 22 kirkegjengere i en katolsk menighet i landsbyen Waga Chakawa, nordøst i Nigeria, mistet livet, og samme dag ble minst 52 mennesker drept i landsbyen Kawuri i nabolandstaten Borno.

Den 31. januar brøt militante ekstremister seg inn i en kveldsgudstjeneste i landsbyen Sabon Gari Yamdula i delstaten Andamawa og begynte å skyte. Pastoren og ti menighetsmedlemmer ble drept. Angriperne hadde til hensikt å brenne ned landsbyen, men ble drevet på flukt av bevæpnede innbyggere, blant dem også ungdommer. Samme dag ble en kristen familie på syv drept av noen som av vitner ble benevnt som fulani-nomader.

Nye angrep skjedde i landsbyen Izghe den 15. og 16. februar. Angriperne ankom i seks lastebiler lørdag kveld, og noen kom på motorsykler. De var kledd i militæruniformer. De samlet mennene i landsbyen på ett sted og hogg dem ned med macheter og kniver. Dette forteller et vitne som klarte å komme seg unna. Mer enn 60 personer skal ha blitt drept. Dødstallene er foreløpig ikke bekreftet. Offisielle kilder sier at de fleste av de drepte er kristne. Det er også her sannsynlig at Boko Haram står bak. Bedrifter og forretninger skal ha blitt plyndret, og landsbyens innbyggere rømte fra blodbadet.

TYRKIA

Kirken vokser

Prosjektrådgiver i Stefanusalliansen, Stig Kaarstad, har nylig vært på besøk i Tyrkia. Han sier:

«Den tyrkiske menigheten i Antalya, Antalya Evangeliske Kirke, har fortsatt ikke et sted som er deres eget, men det håper pastor Ramazan at blir endret i 2014. Tomten er kjøpt og byggetillatelse er gitt, så nå kan menigheten snart gå i gang med byggingen. I et land hvor mindre enn en halv prosent av befolkningen er kristne, og hvor utenlandske misjonærer møter mye motstand, så vokser den tyrkiske menigheten hele tiden. Med vekt på varme fellesskap og personlig oppfølging, samt god evangelisk forkynnelse og

Denne nigerianske kvinnen har kroppen full av arr etter at landsbyen hennes ble angrepet. Hun ble først skutt i beinet, og gjerningsmennene fulgte blodsporene hennes da hun prøvde å gjemme seg, og hugget henne med macheter. Hun var gravid i sjetten måned og mistet barnet sitt. (Foto: David Warnick)

Onsdag 19. februar ble minst 47 mennesker drept i byen Bama nordøst i Nigeria. Væpnede menn skal ha skutt mot en skole og forsøkt å tenne på en rekke bygninger. De drepte ble skutt eller brent, forteller lokale kilder. Drapene bekreftes av en politisjef.

Tallene på omkomne er usikre og kan variere avhengig av kilde. Uansett: Utviklingen i landet går fra vondt til verre.

undervisning, har menigheten funnet en måte å spre de gode nyhetene på – i en befolkning hvor det er mange fordommer mot kristne. Og når pastor Ramazan har tatt det første spadetaket, så gir det håp om å få et eget sted hvor veksten kan fortsette.»

Les mer side 4-5.

(Foto: Marianne Haugerud)

EGYPT

Generalsekretæren på besøk

Sammen med sin forgjenger Bjørn A. Wegge har vår nye generalsekretær Hans Aage Gravaas vært på sin første tjenestereise til Egypt. I tillegg til å kunne oppdatere seg på forholdene i landet, fikk han god anledning til å bli kjent med våre partnere og deres arbeid. På bildet besøker Gravaas (til venstre) og Wegge (i midten) Mamma Maggie. Vi spør generalsekretæren om hva som gjorde mest inntrykk på ham:

«Å møte en urgammel kirke som har overlevd et masstvt og umenneskelig ytre press i århundrer, gjør sterkt inntrykk», sier Gravaas. «Lokalt språk og stedegen kultur er regelrett blitt feid til side av et gigantisk 'arabiseringsprosjekt'. Likevel er kirkens tro blitt formidlet fra generasjon til generasjon. Men de kristne utsettes stadig for kritikkverdige diskriminering, restriksjoner og vold. De kan på ingen måte formidle og leve ut sin tro helt fritt i det offentlige rom. Det er derfor stort behov for oss i Egypt», sier generalsekretær Hans Aage Gravaas engasjert.

(Foto: Stefanusalliansen)

USA

Konferanse om sovjetland

Seksjonsleder for menneskerettigheter, Ed Brown, var i Washington, D.C. i begynnelsen av februar. Stefanusalliansens partner Association for Spiritual Renewal arrangerte for andre år på rad en konferanse om trosfrihetssituasjonen i tidligere sovjetland. Ed Brown var ordstyrer for første halvdel av konferansen. Noe av det viktigste som kom ut av konferansen, var at sivilsamfunnsaktører og religiøse grupper ga uttrykk for at de var svært takknemlige for muligheten

til å komme i kontakt med høytstående byråkrater fra deres respektive land, noe de sjelden eller aldri får i sine hjemland.

I tillegg til konferansen hadde Ed møter med US Commission for Religious Freedom, Institute for Global Engagement og leder for Christian Solidarity Worldwides kontor i USA. En fellesnevner for disse samtalene var at alle uttrykte at dersom man er opptatt av trosfrihet for kristne, er man nødt til å arbeide for trosfrihet for alle.

BURMA

Større frihet

Ytringsfriheten i Burma har utviklet seg positivt de siste årene. Under juntaens militærregime var ytringsfrihet omtrent ikke-eksisterende. Juntaen overvåket innbyggernes kommunikasjon, og det var kun noen strengt kontrollerte, statlige aviser som fikk lov til å eksistere. Sensur var utbredt.

I dag er bildet et helt annet. Det offisielle sensurstyret ble oppløst i 2012, og private aviser er nå tillatt. Menneskerettighetsrådgiver i Stefanusalliansen, Kristin Storaker, besøkte nylig Burma, og forteller at hun så bilder av opposisjonsleder Aung San Suu Kyi overalt. «Tidligere var bilder av Suu Kyi, eller «the Lady» som hun gjerne kalles, strengt forbudt. I dag er ansiktet hennes overalt. Det gjenstår fremdeles mange utfordringer med ytrings- og pressefriheten i Burma, men landet ser i alle fall ut til å bevege seg i riktig retning.»

En avisbod i Yangon med et mangfold av aviser og bilder av opposisjonsleder Aung San Suu Kyi. (Foto: Stefanusalliansen/Storaker)

– Kalt til å forkynne en universell tro

Biskop Thomas var gjest under årets misjonsuke i Oslo bispedømme, sammen med nonnen Parthenya og Sally Gerges, leder på Anastasia utdanningscenter.

Tekst: Hilde Skaar Vollebæk

Foto: Gisle Skeie

De tre gjestene bidro sterkt gjennom et tett pakket program den siste uken i januar. På bildet er de gjester hos biskopen i Oslo, Ole Christian Kvarme, i anledning bispedømmets årlige misjonsuke. Om situasjonen i hjemlandet sa biskop Thomas:

– Den turbulente og usikre tiden som Egypt nå befinner seg i, setter oss kristne på mange prøver. Vi må møte vold og trusler med kjærlighet, uten at frykten får overtaket. Men det er ikke lett. Etter tre år med revolusjoner og drastiske omveltninger er mange i Egypt villige til å sette sikkerhet og stabilitet over alle andre behov.

På Menighetsfakultetet

Under Missiologisk fagdag på Menighetsfakultetet snakket biskopen mye om hva som skiller et kristent verdensbilde fra både muslimske og andre trossystemer.

– Vi er kalt til å forkynne en universell tro, som er åpen for alle kulturer, og som har personen Jesus som sentrum. Vår selvforståelse som kristne bunner ikke i det å tilhøre en stat eller å kjempe for en hellig by. Vi er kalt til å se alle mennesker innenfor Guds kjærlighetssirkel, til og med de som undertrykker oss.

Biskop Thomas trakk også fram hvor viktig det er å utruste unge egyptere til å være «actors of change», eller «endringsagenter», dersom håpet om et mer demokratisk og åpent samfunn skal realiseres. Med seg hadde han to lysende eksempler på unge ledere som deler disse målene.

Utfordringene hjemme

Søster Parthenya bor til daglig i byen El Quossia i Øvre Egypt, og er en av hovedlederne for ungdomsarbeidet i menigheten der. Hun fortalte levende for MF-studentene om hvilke utfordringer ungdommer i El Quossia lever med. – For mange ungdommer er det veldig vanskelig å se for seg en framtid i Egypt. Spesielt for unge, koptiske jenter tårner utfordringene seg opp. De er underlagt svært mannsdominerte familiestrukturer. Presset er også stort

Fra venstre: Søster Parthenya, biskop Kvarme, biskop Thomas og Sally Gerges.

utenfra, og mange får daglig slengt skjellsord etter seg, når de beveger seg ute uten å dekke til håret. Vårt mål er å gjøre dem trygge på seg selv og sin identitet som kristne og la dem få se hvor unike de er for Egypts framtid.

Verdighet for unge kvinner

Sally Gerges kommer også fra El Quossia, og sammen med søster Parthenya har hun gjennom mange år fått grundig opplæring i ledelse og organisasjonsbygging fra biskop Thomas. Hun leder nå Axia-programmet, et opplegg for unge kvinner i El Quossia og landsbyene rundt. Sally forteller:

– Axia betyr verdig. Mange fattige, koptiske jenter og kvinner er aldri blitt fortalt at de har noen verdi. De har aldri tatt egne valg, og har ingen tro på at de kan utrette noe her i livet. Det jobber vi iherdig for å endre på!

Sally har arrangert mangfoldige leirer for disse unge kvinnene på Anastasia.

– Her har de et fristed hvor de kan komme sammen over flere uker, få hjelp til å bearbeide traumer, møte kvinnelige forbilder og ha tid til å finne fram til sin egen stemme og egen tro.

Lar oss inspirere

Sally og Parthenyas entusiasme smittet lett over på oss norske tilhørere. Vi kan alle la oss inspirere av deres sterke kombinasjon av grunnfestet tro og målrettet arbeid – og være med i bønn om at landet Egypt i framtiden må verdsette alle sine innbyggere.

Her er våre nye medarbeidere

Jan-Eivind Viumdal og Thea Haavet er de nyeste tilskuddene til Stefanusalliansens stab. Magasinet Stefanus ba dem intervjuer hverandre, for at leserne våre kan bli litt bedre kjent med dem. Slik gikk det:

Jan-Eivind intervjuer **Thea**

– Dette er min første faste fulltidsjobb, smiler Thea Haavet, den nye informasjonslederen i Stefanusalliansen. Aller mest gleder hun seg til å møte spennende partnere og formidle deres historier til så mange som mulig i Norge.

Thea er født i Danmark, men kom tidlig til Norge og vokste opp på Østlandet. Hennes kristne røtter er i Den norske kirke. Men selv betoner hun sitt økumeniske ståsted. Hun kjenner seg hjemme i retreatbevegelsen og var i flere år en sentral medarbeider i Oslo Internasjonale Kirke.

At dette er Theas første faste fulltidsjobb, betyr på ingen måte at hun har ligget på latsiden. I hele sitt voksne liv har hun vært frilanser innen tv-bransjen. Særlig har hun vært engasjert i Nordisk Film, TV Inter og Vidvinkel Media. Og mange av Stefanusalliansens støttespillere vil trolig kjenne henne igjen fra avisen Vårt Land, hvor hun har arbeidet i flere år. I tillegg har Thea hatt ulike deltidsengasjementer, blant annet i Kristent Interkulturelt Arbeid (KIA).

Thea er et utpreget positivt og kreativt menneske. Hun har en mastergrad i teaterfag fra New York. Ut over dette har hun en bred faglig bakgrunn med blant annet fag som religionshistorie, religionspsykologi, ledelse og sosialantropologi.

Nå ser hun fram til å ta fatt på et arbeid hun brenner for.

– Konkret gleder jeg meg til å bidra til at Stefanusalliansen lager flere videoer om situasjonen til dem som ikke kan praktisere sin tro i frihet. Da vil flere kunne se og «føle», og ikke bare lese, om situasjonen til de forfulgte, sier Thea og smiler.

Thea intervjuer **Jan-Eivind**

– Jeg ser fram til å være med å bygge Stefanusalliansen som organisasjon, videreføre det som er bra og videreutvikle arven vi skal forvalte, sier Jan-Eivind Viumdal.

Den nye kommunikasjons- og markedssjefen kjenner allerede sin nye arbeidsgiver godt. Han har sittet i representantskapet i flere år og var nylig en sentral aktør i prosjektet «Sangen fra Katakombene», et samarbeidsprosjekt mellom Digni, Stefanusalliansen, Kirkelig Kulturverksted og SKRUK. – Jeg søkte jobben fordi organisasjonen har virket dynamisk og har holdt seg til et tydelig og klart mandat: Å stå sammen for de forfulgte og for retten til å tro. Dette er saker jeg er opptatt av, sier Jan-Eivind engasjert.

Den nye avdelingslederen har bred kommunikasjonsfaglig erfaring, blant annet som videojournalist i TV Telemark, radioreporter i Telemarkssendinga, journalist i Korsets Seier og medielærer på Danvik folkehøyskole. De siste årene har han jobbet som kommunikasjonsrådgiver i Digni.

– Etter ti år i Digni er jeg klar for nye utfordringer, sier Jan-Eivind, som stadig strekker seg etter nye faglige horisonter. Snart blir han sertifisert som coach. Han har studert både i USA, Australia og Norge – med teologi, psykologi, sosiologi, kommunikasjon og PR-ledelse i fagkretsen.

Telemarksgutten er gift med Nina og har tre gutter mellom fire og ni år. Jan-Eivind vokste opp i pinsebevegelsen, men har i voksen alder vært i mange ulike kristne sammenhenger, og for tiden er han blant annet speiderleder i Holmen kirke. – Jeg ser fram til å bidra til å engasjere nordmenn for de forfulgte kristnes situasjon og for trosfrihet generelt, avslutter Jan-Eivind.

Fra Kaukasus til Vestfold

I 11 år var Jon-Geir Dittmann ansatt i Stefanusalliansen – som informasjonssjef og assisterende generalsekretær. Nylig takket han for seg og flyttet til nye beiter i Vestfold.

Tekst: Gisle Skeie

Foto: Stefanusalliansen og Ellen L. Gossner

– *Hvordan var det å avslutte arbeidet i Stefanusalliansen?*

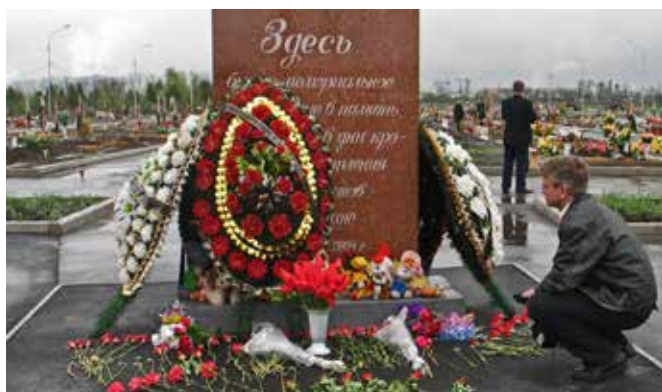
– Det var litt delt. Det begynte med at kona mi, Lillian, søkte stilling som sokneprest i Andebu. Vi begynte å se for oss flytting til Vestfold, og jeg ønsket ikke å pendle helt derfra. Selv om jeg fortsatt trivdes godt i Stefanusalliansen, har det underveis modnet seg en lyst til å være menighetsprest igjen. Det var jo der jeg begynte for 30 år siden. Etter hvert følte jeg at 11 år i Stefanusalliansen kunne være nok, og samtidig ble jeg tilbudt stillingen som sokneprest i Re kommune. En epoke er over, og det er viktig å slippe til yngre krefter. Men det var vemodig å ta avskjed.

– *Hva vil du savne?*

– Arbeidsfellesskapet på kontoret og de mange partnerne ute. Deres trosstyrke og levende vitnesbyrd inspirerte meg veldig! Det blir mindre reising utenlands enn før, og det vil jeg savne. Det samme gjelder den nære kontakten med organisasjonens mange støttespillere her i Norge; givere, forbønnsvenner, appellvenner, menigheter. Det var utrolig inspirerende å oppleve hvordan mange ble tent for arbeidet.

– *Hva ser du frem til å få gjort mer av som sokneprest?*

– Den nære kontakten med helt vanlige folk trigger meg. Jeg kommer nettopp fra en begravelse. Til tross for at avdøde var 96 år gammel, var Fon middelalderkirke stappfull. Folk føler ansvar og viser hverandre omsorg og respekt.

Jon-Geir ved minnemonumentet i Beslan.

De lytter til kirkens budskap, og det overrasker meg å se hvor sterkt kirken står her i indre Vestfold. Ellers er jeg opp-tatt av å utvikle gudstjenestefellesskapet. Etter gudstjeneste-reformen er langt flere enn før, ikke minst barn og unge, involvert i gudstjenesten sammen. Det er viktig. Inn i dette vil jeg også bringe forbønn og omsorg for de forfulgte.

– *Er det et møte fra dine reiser i disse årene som står spesielt sterkt i minnet?*

– Mitt første besøk i den ødelagte gymsalen i Beslan i Kaukasus var grusomt og sterkt. Her ble 334 mennesker drept av terrorister i 2004. Over halvparten av ofrene var barn. Jeg var der kort tid etter tragedien. En prest jeg møtte hadde mistet fem av sine sju barn. Jeg vil også nevne de mange møtene jeg har hatt med unge kristne i Tyrkia. De har konvertert fra flertallsreligionen og møter problemer som utstøtelse, tapte jobber og mobbing. De vet de kan slippe dette ved å forlate kristentroen, men de «bærer Kristi vanære på sin kropp», som det heter.

– *Hva er det viktigste du tar med deg fra Stefanusalliansen og inn i hverdagen som menighetsprest?*

– At trosfrihet er mer enn en rettighet. Det er en verdi Gud har lagt ned i hver enkelt, fordi Han har skapt oss til fellesskap med seg. Å frarøve noen friheten til å tro er nytteløs dårskap. Gang på gang har jeg sett at troen er en så viktig bestanddel av folks identitet at det å angripe den er å angripe det innerste, dypeste og mest personlige ved et menneske. Men troen overlever det utroligste. Folk tror mer på Gud enn vi er klar over – også i Norge. Men de trenger hjelp til å formulere troen og gi den et uttrykk som de kjenner seg vel med. Her har kirken en enorm oppgave!

Musikal om «Mamma Maggie og gullskoene»

Søndag 26. januar var det premiere på musikalen om Mamma Maggie og gullskoene i Skien kirke.

Tekst: Hilde Skaar Vollebæk

Foto: Skien menighet

Primus motor for prosjektet er Trygve Wikstøl, barne- og ungdomsdiakon i Skien menighet. Sammen med barnekoret framførte han nyskrevne sanger av Målfrid og Pål Lennart Horne.

Ideen til musikalen fikk Wikstøl etter å ha tenkt mye på barn som lever og leker i søppelsummen i Kairo, ofte uten sko på beina. Han fikk menigheten til å levere inn gamle sko som ikke lenger ble brukt. Og så var barn, ungdom og voksne med på å forvandle de slitte skoene til skinnende kunstverk.

Utover våren skal sangene spilles inn i studio. Kanskje blir det flere framføringer i andre menigheter i Skien-området. Og allerede nå står gullsko plassert rundt i mange hjem i Skien.

– Ved å se med Jesu øyne, vil vi se det vakre i hvert enkelt barn, sier Mamma Maggie.

Slik som Stefanusbarna arbeider for å løfte fram et hvert barns verdi, midt i et hav av søppel og vanskeligheter, blir forfylte, gamle sko en påminner for oss om at vi deler det samme oppdraget: Å se hverandres verdi og potensial, og å gjøre hva vi kan for at det får lov til å folde seg ut, enten i vårt nærmiljø eller i Kairos slum.

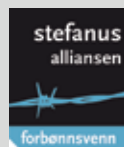

Primus motor Trygve Wikstøl ved siden av et flott utvalg gullsko.

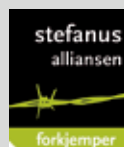
Barnekoret bidro til en flott musikal i Skien kirke.

BLI MED – SAMMEN FOR DE FORFULGTE!

BE!

Be for mennesker, kirker, land og prosjekter. Du kan få aktuelle bønneemner på e-post (ukentlig) eller i Magasinet Stefanus.

GI!

Forkjemper er navnet på vår faste givertjeneste. Faste gaver gir økt forutsigbarhet og lave administrasjonskostnader. Les mer: www.forkjemper.no

PROTESTER!

Bli en av våre 6 500 appellvenner! Én aksjon i måneden. Du kan få appellene tilsendt som e-post, brevpost eller sms (send sms: ROP til 2377).

LES!

Magasinet Stefanus gir god informasjon. Syv utgaver i året. Abonnementet er gratis. Du kan også få nyhetsbrev på e-post hver tredje uke.

Påmelding/mer info:

www.stefanus.no • post@stefanus.no • Tlf.: 23 40 88 00

Reisebrev fra Burma

Bibelskolen i Grimstad sin World Wide Walk-linje samarbeider med Stefanusalliansen og Partners om et eget studentteam som oppholder seg i Kina, Nord-Korea, Thailand og Burma. Her forteller årets Team Østen fra besøket til Burma.

Utenfor CCC. Tove Rustan Skaar lengst til venstre, og så følger Team Østen: Andreas Boganes Urstad, Grete Ramsli Søyland, Stine Lædre Hadland og Christine Gripsgård Lunga.

Unge studenter fra CCC synger under gudstjenesten i Hakha Baptist Church.

Etter en 15 timers lang minibusstur på humpete og svingete veier opp i fjellene i Burma, ankom vi Hakha som er hovedstaden i Chin-delstaten. Dette er den fattigste delstaten i Burma, og Hakha er bygd opp uten innlagt vann og elektrisitet fra myndighetene. Byen, med 30 000 innbyggere, ligger på omlag 2 000 meters høyde, og her skulle vi tilbringe de neste to dagene sammen med ansatte og studenter ved Chin Christian College (CCC).

I Hakha ble vi møtt av to norsktalende burmesere, Harvey og William. Etter to måneder som utsendinger for Stefanusalliansen i Kina var vi vant med at ingen hadde vært noe særlig ute i verden. Derfor kom det som et sjokk å finne ut at de begge var tidligere studenter ved Menighetsfakultet i Oslo! Plutselig føltes verden veldig liten.

Etter en god natts søvn var vi klare for en ny dag som startet med frokost hos Henry, som er rektor på CCC. Han er en mann vi har fått stor respekt for, på grunn av hans ufattelige mengder pågangsmot. Han tok oss deretter med på

gudstjeneste i Hakha Baptist Church. Alle hadde kledd seg opp i finstasen, og vi hadde forberedt to lovsanger som vi fremførte for en fullstappet kirke. Deretter gikk turen videre på sightseeing i og utenfor byen.

Neste dag hadde vi forberedt et foredrag om Norge og Nord-Korea som vi skulle holde for alle elevene på CCC. Studentene ble delt opp i fire grupper, og vi hadde en times foredrag for hver gruppe. I forkant var vi veldig spente på hvordan dette skulle gå, men da alt var over, var vi slitne og godt fornøyde. Etter skoledagen hadde alle studentene og de ansatte planlagt underholdning for oss – med fantastisk sang, tale og tradisjonelle danser, hvor vi også fikk delta. I gave fikk vi hver vår CCC-skolegenser som en takk for besøket.

Det var en utrolig opplevelse å få besøke Hakha og CCC, og vi har bare gode minner fra turen. Disse dagene kommer vi aldri til å glemme.

Hilsen Team Østen

Studentene i tradisjonell chin-drakt, og vi i CCC-skolegensere som vi fikk i gave.